

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 66/2010-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 31. marca 2010 predbežne prerokoval sťažnosť M. C., Ž., zastúpeného advokátom JUDr. M. R., Ž., ktorou namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Žiline v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 331/2009 a jeho uznesením z 29. septembra 2009, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. C. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 16. novembra 2009 doručená sťažnosť M. C. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv zaručených v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru

o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 5 Co 331/2009 a jeho uznesením z 29. septembra 2009.

2. Vo svojej sťažnosti sťažovateľ uviedol, že na základe návrhu navrhovateľky (sťažovateľovej bývalej manželky, pozn.) vydal Okresný súd Žilina (ďalej len „okresný súd“) predbežné opatrenie, na základe ktorého mu uložil, aby dočasne nevstupoval do bližšie označeného bytu, a to do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Proti tomuto rozhodnutiu podal sťažovateľ (odporca) odvolanie. Odvolací (krajský) súd uznesením sp. zn. 5 Co 331/2009 z 29. septembra 2009 prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

3. Podstata sťažovateľom namietaných skutočností (po opise skutkovej a právnej problematiky) spočívala v tom, že *„Krajský súd... neodôvodnil svoje rozhodnutie dostatočným spôsobom a vychádzal len z účelových tvrdí navrhovateľky a v okolnostiach danej veci sa s dôvodmi sťažovateľa ani nezaoberal... Máme za to, že takéto rozhodnutie, akým sa zamedzuje dočasne užívať byt... je tak vážnym rozhodnutím, ktoré zasahuje do osobných práv a slobôd sťažovateľa, že skonštatovanie odvolacieho súdu, že sa aj tak nakoniec rozhodne vo veci samej ako aj v konaní o BSM, nemá a nemôže mať oporu v zákone... Krajský súd... svojim postupom porušil procesné ustanovenia OSP (§ 1, § 6, § 76 ods. 1 písm. g/, § 76 ods. 3, § 157 ods. 2 v spojitosti s § 167 ods. 2) v súvislosti s čl. 46 ods. 1 Ústavy a čl. 6 ods. 1 Dohovoru. Z uvedeného dôvodu máme za to, že dôvody odvolacieho súdu potreba považovať za predčasné. Tvrdíme, že takéto rozhodnutie Krajského súdu... je arbitrárne, nakoľko súd sa odchýlil od rozhodnutí všeobecných súdov v SR, svoje rozhodnutie riadne nezdôvodnil a ani sa nevysporiadal so všetkými argumentami sťažovateľa. Máme preto oprávnený dôvod sa domnievať, že týmto rozhodnutím došlo aj k narušeniu princípu právnej istoty, ktorého súčasťou je tiež požiadavka, aby sa na určitú právne relevantnú otázku pri opakovaní v rovnakých podmienkach dala rovnaká odpoveď... z ust. §-u 76 ods. 1 písm. g/ O. s. p. jednoznačne vyplýva, že toto ustanovenie sa vzťahuje a môže sa použiť iba na prípady, kedy účastníci konania, pokiaľ je dôvodne podozrenie z násilia, žijú v spoločnom dome resp. byte, čo však v konkrétnom prípade táto zákonná podmienka nie je vôbec splnená a nemožno preto toto*

zákonné ustanovenie aplikovať a použiť na daný prípad... Zároveň došlo k porušeniu ust. §- u 76 ods. 3 veta prvá O. s. p., podľa ktorého súd pri nariadení predbežného opatrenia uloží navrhovateľovi, aby v lehote, ktorú mu určí, podal návrh na začatie konania. Túto lehotu však ani rozhodnutie prvostupňového a ani odvolacieho súdu vo výroku neobsahovalo... Oba súdy sa... sústredili len na formálne posúdenie predložených dôkazov navrhovateľky a neskúmali, či sú splnené zákonné dôvody na vydanie predbežného opatrenia... Sťažovateľ zároveň namieta porušenie ústavného práva na zákonného súdu (správne malo byť sudcu, pozn.), ktorým mala byť v prvostupňovom konaní JUDr. G. D., avšak vo veci rozhodol sudca JUDr. P. H., pričom ani na toto porušenie ústavného práva odvolací súd nepoukázal...“.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd vydal nález:

„Základné právo sťažovateľa... uvedené v čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 1 a ods. 2 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru bolo postupom Krajského súdu... v konaní vedenom pod č. k. 5 Co 331/2009 porušené.

Ústavný súd zrušuje uznesenie Krajského súdu... č. k. 5 Co 331/2009 zo dňa 29. 9. 2009 a vec vracia súdu na nové konanie.

Krajský súd... je povinný zaplatiť sťažovateľovi trovy konania... vo výške 245,70 eur..., ktoré je Krajský súd... povinný uhradiť do 2 mesiacov od doručenia rozhodnutia.“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom

súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

6. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky. Podľa čl. 48 ústavy nikoho nemožno odňať jeho zákonnému sudcovi... (ods. 1). Každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov a v jeho prítomnosti a aby sa mohol vyjadriť ku všetkým vykonávaným dôkazom. Verejnosť možno vylúčiť len v prípadoch ustanovených zákonom (ods. 2). Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nestranným a nezávislým súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

7. Sťažovateľ namietal porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v označenom konaní a jeho uznesením z 29. septembra 2009. V podstatnom sťažovateľ okrem nesprávnych skutkových a právnych záverov oboch súdov namietal (pozri bod 3), že

(i) okresný súd ani krajský súd neuviedli vo výroku lehotu podľa § 76 ods. 3 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“),

(ii) okresný súd a krajský súd sa sústredili len na formálne posúdenie predložených dôkazov navrhovateľky a neskúmali, či sú splnené zákonné dôvody na vydanie predbežného opatrenia,

(iii) vo veci rozhodoval nezákonný sudca.

8. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Podľa čl. 142 ústavy súdy rozhodujú v občianskoprávných a trestnoprávných veciach; súdy preskúmajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.

9. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú možno preto považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

10. Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamená právo na úspech v konaní pred všeobecným (občianskoprávnym) súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v občianskoprávnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

11. V prerokovávanej veci okresný súd uznesením č. k. 7 C 162/2009-27 z 28. augusta 2009 uložil odporcovi (sťažovateľovi), aby dočasne nevstupoval do dvaapolizbového bytu v Ž., nachádzajúceho sa na parc. č. 408/2, zapísaného na LV č. 5961, v katastrálnom území Ž., a to do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Ďalej uviedol, že o trovách konania súd rozhodne v konečnom rozhodnutí vo veci samej. Na odvolanie

sťažovateľa krajský súd v napadnutom uznesení z 29. septembra 2009, ktorým potvrdil prvostupňové rozhodnutie, okrem iného uviedol:

„Napadnutým rozhodnutím prvostupňový súd uložil odporcovi, aby dočasne nevstupoval... bytu... a to do právoplatného rozhodnutia vo veci samej. Svoje rozhodnutie odôvodnil poukazom na ust. § 74 ods. 1, § 75 ods. 1, § 76 ods. 1 písm. g) a ods. 4 O. s. p., keď mal z vykonaného dokazovania a osvedčenia listinných dôkazov predložených navrhovateľom za to, že podozrenie z násilia sa stáva dôvodným práve na základe navrhovateľkou predložených predmetných listín, ktoré z pohľadu prvostupňového súdu dostatočne osvedčovali potrebu úpravy pomerov medzi účastníkmi konania.

Proti tomuto rozhodnutiu podal prostredníctvom svojho právneho zástupcu odvolanie odporca... S predmetným rozhodnutím nesúhlasí, nakoľko má za to, že uvedené rozhodnutie spočíva najmä v neúplne zistenom skutkovom stave veci. Súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Navrhovateľka opustila spoločnú domácnosť v mesiaci apríl 2008... Navrhovateľka vo svojom návrhu uvádzala skutočnosti, že odporca ju uráža a vulgárne sa k nej správa, toto jej tvrdenie sa nezakladá na pravde. Na pravde sa nezakladá ani tvrdenie o nadmernom alkoholizme odporcu... Domnieva sa, že za týmto správaním navrhovateľky a jej podaniami na súd a políciu sa skrýva jej snaha dostať sa čo najrýchlejšie k bytu v centre Ž. Ďalej poukazoval na to, že navrhovateľka podľa jej tvrdenia údajne býva v sociálnom zariadení N. v Ž., avšak podľa jeho vedomosti táto býva u svojho priateľa... Vo svojom odvolaní poukazoval i na to, že v trestnej veci č. k. ČVS: ORP-517/OVK-ZA-2009 v súvislosti s podaním, ktoré podala navrhovateľka za údajne týranie ešte nebolo do dnešného dňa... rozhodnuté...

Krajský súd... napadnuté rozhodnutie prvostupňového súdu... ako vecne správne potvrdil.

Po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako i predloženého spisu mal odvolací súd preukázané, že prvostupňový súd pri nariadení predbežného opatrenia postupoval v súlade s ust. § 74 až § 77 O. s. p., keď po preskúmaní dôkazov predložených navrhovateľkou dospel k správne právnemu záveru, že v danom prípade je potrebné nariadením predbežného opatrenia upraviť pomery medzi účastníkmi konania a to tak, že odporcovi zakázal, aby dočasne vstupoval do ich spoločného bytu... Pokiaľ ide o námietku odporcu

uvedení v jeho odvolaní v súvislosti s násilím odporcu voči navrhovateľke, ktoré tento vo svojom odvolaní striktne odmietal, mal odvolací súd za to, že tieto tvrdenia sú predmetom vyšetrovania v konaní č. ČVS: ORP-517/OVK-ZA-2009, ako aj rozhodovania prvostupňového súdu vo veci samej. Čo sa týka tvrdení odporcu, že jeho manželka, mala počas ich manželstva mimomanželskú známosť i to, že táto počas ich manželstva viackrát prespávala mimo ich spoločného bytu. Podľa názoru odvolacieho súdu tieto tvrdenia nie sú predmetom samotného rozhodnutia o nariadení predbežného opatrenia, keď treba poukázať i na to, že odporca tieto tvrdenia nijako nepodložil, resp. tieto budú predmetom rozhodovania prvostupňového súdu vo veci samej. V súvislosti s námietkami odporcu, týkajúcich sa vyporiadania BSM, je z pohľadu odvolacieho súdu na uvážení navrhovateľky a odporcu, ako sa budú vedieť dohodnúť o jeho vyporiadaní. V prípade, že sa nedohodnú, má každý právo podať návrh na vyporiadanie BSM... V súvislosti s odporcovým tvrdením, že navrhovateľka sa chce zmocniť ich spoločného bytu v centre Ž., má odvolací súd za to, že odporca tak, ako aj jeho predchádzajúce tvrdenia nijako nepreukázal, teda doposiaľ nepredložil súdu nijaký dôkaz, ktorý by tieto potvrdzoval, a preto tu treba poznamenať, že odporca bude mať možnosť svoje tvrdenia preukázať priamo pri vykonávaní dokazovania pred prvostupňovým súdom pri rozhodovaní vo veci samej. Čo sa týka samotných námietok odporcu na postup súdu ako to, že neboli dodržané jeho práva zaručené ústavou najmä v čl. 46 a násl., odvolací súd v danom prípade konštatuje, že po preskúmaní daného rozhodnutia nezistil žiadne vecné ani procesné pochybenia v postupe prvostupňového súdu pri rozhodovaní o nariadení predbežného opatrenia s poukazom na platné znenie Občianskeho súdneho poriadku ako aj odporcom namietaný čl. 46 Ústavy SR, keď tu možno poznamenať, že predbežné opatrenie v zásade neprejudikuje rozhodnutie súdu vo veci samej ako i to, že je opatrením dočasného charakteru.

Z vyššie uvedených dôvodov sa preto odvolací súd vo zvyšku s poukazom na ust. § 219 ods. 2 O. s. p. plne stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia prvostupňového súdu.

12. Ústavný súd podľa svojej konštantnej judikatúry nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať

všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to nie je ústavný súd zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmavať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

13. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je okrem iného nesúhlas sťažovateľa s hodnotením vykonaného dokazovania a právnym názorom všeobecných súdov, teda s ich interpretáciou a aplikáciou príslušných zákonných ustanovení v jeho právnej veci. V tejto súvislosti tiež uviedol, že okresný súd a krajský súd sa sústredili len na formálne posúdenie predložených dôkazov navrhovateľky a neskúmali, či sú splnené zákonné dôvody na vydanie predbežného opatrenia (pozri bod 3 a 7). V danej veci ústavný súd nezistil, že by napadnutý postup a rozhodnutie krajského súdu sp. zn. 5 Co 331/2009 z 29. septembra 2009 boli svojvoľné a že by zasahovali do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch

s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

14. Po oboznámení sa s obsahom napadnutého uznesenia krajského súdu ústavný súd konštatuje, že krajský súd konal v medziach svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretoval a aplikoval a jeho úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných ustanovení § 76 a nasl. Občianskeho súdneho poriadku, ako aj príslušných procesných ustanovení o potvrdení vecnej správnosti prvostupňového uznesenia odvolacím súdom je namietané uznesenie krajského súdu aj náležite odôvodnené. Ústavný súd považuje postup krajského súdu pri preskúmaní rozhodnutia okresného súdu za legitímny a vylučujúci možné porušenie základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

15. V súvislosti so sťažovateľovým prejavom nespokojnosti s namietaným uznesením krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým uznesením krajského súdu a namietaným porušením označených práv, a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

16. Sťažovateľ okrem už uvedeného všeobecným súdom tiež vyčítal, že vo výroku posudzovaného predbežného opatrenia nebola uvedená lehota podľa § 76 ods. 3 OSP [pozri bod 7 (i)] a že vo veci rozhodoval nezákonný sudca [pozri bod 7 (iii)]. V rozsahu námietok

uvedených v bode 7 (iii) sťažovateľ zrejme namietal tiež čl. 48 ústavy (pozri bod 1), keďže inak jeho porušenie (čl. 48, pozn.) neodôvodnil.

17. V bode 16 uvedené skutočnosti sťažovateľ v rámci podaného odvolania z 8. septembra 2009 (proti uzneseniu okresného súdu č. k. 7 C 162/2009-27 z 28. augusta 2009) nenamietal. Ústavný súd nie je oprávnený/povinný poskytovať ochranu ústavnosti vo veciach, v ktorých sa sťažovateľ mohol domôcť ochrany v konaní pred všeobecným súdom vlastnými dovolenými a Občianskym súdnym poriadkom ustanovenými procesnými úkonmi, najmä využitím riadnych opravných prostriedkov (podobne napr. I. ÚS 85/97, II. ÚS 35/02, II. ÚS 78/02). Ak existuje taký všeobecný súd, ktorý v súlade so všeobecnou právomocou podľa čl. 142 ods. 1 ústavy má aj zákonom vymedzenú právomoc konať o ochrane konkrétneho základného práva alebo slobody, ústavný súd nie je zásadne oprávnený prijať sťažnosť v tejto časti na ďalšie konanie. Prijatiu takejto sťažnosti bráni princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyjadrený v čl. 127 ods. 1 ústavy (II. ÚS 54/02). Inými slovami, ak sťažovateľ v rámci ochrany svojich základných práv a slobôd uplatní v konaní pred ústavným súdom argumentáciu, ktorú mohol predniesť, avšak nepredniesol v konaní pred všeobecnými súdmi, ústavný súd na jej posúdenie nemá právomoc. Preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

18. Z dôvodov uvedených v bodoch 15 a 17 ústavný súd podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde rozhodol tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

19. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie napadnutého rozsudku krajského súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 31. marca 2010